

Una nova realitat

Mireu! Terra ferma!- va exclamar la capitana del vaixell, anomenada Laia.

Els i les marineres van respirar alleujats, a la fi veien terra després de tres anys perduts per la mar. Feia tres anys , aquesta tripulació va decidir anar a vore món en vaixell, però desafortunadament es van perdre, i aquests tres anys han viscut en una illa deserta, sobrevivint com podien.

Ara estan a punt d'arribar a València, a les seues cases, però ningú d'ells podia imaginar el que els esperava.

Quan van baixar del vaixell, van preguntar a un home que passava per allí on estaven, i ell, per a la seua sorpresa, abans de contestar-los es va ficar una tela amb unes gomes com per tapar-se la boca. Al seu voltant molta gent també portava eixe estrany accessori. També observaren que a les terrasses dels bars les taules estaven molt separades unes d'altres, veien que tots abans d'entrar a un lloc es ficaven a les mans gel hidroalcohòlic...

La tripulació nouvinguda estranyada i espantada va preguntar a l'home què estava passant, i ell els va mirar estranyat.

Què està passant de què? A què es referiu?- va dir l'home

Per què tots porten a la boca un tros de tela?- va preguntar la capitana Laia.

Un mariner va explicar a l'home que ells eren els mariners que feia tres anys havien desaparegut, i que durant este temps havien estat vivint en una illa deserta.

L'home els va dir que pujaren a sa casa (que estava al costat del port) i que allí ell els ho explicaria tot, a més podrien menjar decent per primera vegada en 3 anys, i que després anirien a parlar amb la policia per informar-los que ja havien tornat.

Una vegada a casa de l'home (que es deia Marc), es van asseure tots a dinar, i Marc va començar la seua explicació. Va explicar que feia ja dos anys un virus vingut de Xina es va començar a expandir per tot el món, era un virus que s'encomanava molt fàcilment i moltíssima gent va caure malalta i a més molta gent va morir. Explicà que tots havien estat uns quants mesos tancats a casa sense poder eixir, i que per evitar contagiar-se havien de portar mascareta, llavar-se les mans...

Tota la tripulació estava sorpresa i espantada.

Però ara, dos anys després seguim igual que fa dos anys?- va preguntar una marinera.

No, afortunadament ara estem molt millor. Ara hem d'aprendre a viure una nova realitat, la de després del confinament. Per això, veieu que algunes persones encara van en mascareta, però ara ja podem fer moltes més coses que, per exemple fa un any- va dir l'home.

Marc va explicar que ara ja es podien ajuntar amb totes les persones que volgueren, no hi havia límit, i que la mascareta en alguns llocs ja no era obligatòria.

L'home també va dir que com en tot, gràcies a la pandèmia també havien après moltes coses: a valorar accions quotidianes que abans ens semblaven normals, com poder eixir a córrer pel camp, prendre el sol, reunir-se amb la família...

Marc també va dir que ara els ecosistemes estaven molt millor, ja que durant uns mesos no hi havia hagut tanta contaminació.

Així que a partir d'aquest moment, la tripulació va haver d'aprendre a viure en una nova realitat, la de després de la pandèmia.